

שיעור ד'

ביאור מהות החו"ג וסדר המשכתם בימי העומר

א.

כמה תמידות בסוגיין

גודע כי צמחות העומר, הזכרה והספירה, חוזרים ומכוונים המשכת החסדים וגבורות ארבעה פעמים, לתחילה מכוונים בתיבת הוי"ה זכרה להמשיך החו"ג ולהזליעם תוך גופא דז"א, וזו הכוונה נקראת בשם הזליעת הדמים, שוב בתיבות ספירת העומר מכוונים להמשיך החו"ג מן הז"א אל הנוק'. ועוד לו שלישיה בתיבת היום שבה חוזרים ומכוונים להמשיך החו"ג לזו"ן, ואת רצ"ע צמדבר בתיבות כו"כ לעומר, אחר גמר המשכת המוחין חוזרים

להמשיך החו"ג תוך זו"ן, אלא שהמשכה זו האחרונה אינה דומה לראשונה, באשר בה נמשכים החו"ג בדרכי לחיות כגודע.

וצ"ב בכמה, לתחילה תריך ביאור מהות החו"ג מה ענינם, ושמות הקודש להי"ה והוי"ה ורצועי להי"ה דחו"ג מה ענינם, ומה ענין הזליעת הדמים בימים האלה דייקא, ולמה לא מצינו זאת במוחין שנמשכו כליל פסח כי אם השתא הכא בימי העומר, ועוד כמה פליאות כהנה וכהנה.

ב.

הבלעת הדמים דתיבת הוי"ה – למוחין דנה"י שנכנסו כליל פסח ותחילה וראש נבאר צ"ל מה שלא מצינו ענין הזליעת הדמים במוחין שנמשכו כליל פסח, ואכן כבר נרגש בזה מוהר"ר אהרן פירירא זי"ע ועכ"ל, ויהי כמשי"ב, ובהקדם דברי רבינו התורת חכם (דף ט"ל ע"ב), וז"ל, וכפי סדרת מוה"ר (הרש"ש) ז"ל שלא יש סילוק מוחין לעולם, א"כ לא נסתלקו מז"א המוחין לגלות א' וב' דצפסח, אלא שכתב בספר הכוונות ישן שאותם המוחין (דפסח) הם צפראוף הנה"י דז"א, ואל העומר חג"ת, ואל חג השבועות בחב"ד, עכ"ל.

ובוונתו בזה לאפוקי מפשטיה דמשמעותא דקרא למשמע שאותם המוחין שנמשכו כליל פסח הם עצמם מסתלקין כעבור היו"ט הראשון של חג, ורובם חוזרים ונמשכים צ"ט ימי העומר כפי סדר כניסת המוחין לעומר, ויתרם חוזרים ונמשכים כליל שבועות ויומו. לזה בא התורת חכם להורות משמיה דספר הכוונות דאין הדבר כן, לפי שכלל גדול בידינו דאין סילוק מוחין לעולם כנזכר בעולת תמיד דף ה' ע"ב ובכמה מקומות, אלא המוחין שנמשכו כליל פסח המה מוחין דנה"י,

ביניקה, ומהשתא הדרא קושיא לדוכתיה אמאי אין מכוונים כליל פסח הצלעת הדמים.

ואשר נראה בע"ה לעת עתה, ובהקדם קושיית רבותינו המפרשים ז"ל בהך דתציבת הוי"ה דצרכה מכוונים תחילה המשכת החו"ג, והיינו טרם כניסת המוחין שאינם נמשכים אלא תציבות כו"כ לעומר, לכאורה תיקשי לך האיך יקדימו החו"ג המתפשטים ב"ק להמשך תוך ז"א קודם כניסת המוחין דג"ר.

ובבר נרגש בזו התמיהה הרב פתח עינים (דף פ"ו סוע"ג ריש ע"ד), והעלה להמשכת החו"ג דתציבת הוי"ה דצרכה אכן אינו תוך גופא דז"א, אלא תוך כלם המוחין בהיותו עומד על גבי רישא דז"א קודם כניסתו תוך גופא דז"א, וכאשר מתפשטים עתה החו"ג בתוכו תציבת הוי"ה חונים קם עד תציבת כו"כ לעומר, שאז מתפשטים יחד המוחין תוך ז"א, ואז נתגלה הדעת בגופא דז"א ויוצאים החו"ג ומתפשטין בחג"ת נהי"ס דז"ן. ועיין לו עוד קם שמן הטעם הזה לא מצינו למרן הרש"ש זיע"א שסידר שמות כלים בכוונת הצלעת הדמים, והוא פלאי לכאורה, ולהאמור תנוח דעתנו, דבאמת אין החו"ג נמשכים עתה תוך הכלים דגופא דז"א אלא תוך הכלם, וכאמור.

ואמנם לענ"ד נראה דתמיהה זו הנזכרת דהאיך יבאו החו"ג קודם המוחין, מתורלכת בחזרתה דהיינו

והנמשכים בימי העומר המה מוחין דחג"ת, והנמשכים השבועות המה דחב"ד, ובציאור דצרות קדשו כבר הארכנו בס"ד בכמה מקומות, ואכ"ס. אפס כי על של עתה באנו דעל פי דבאות קדשו י"ל דלפיכך לא מצינו כוונת הצלעת במוחין שנמשכו כליל פסח, לאשר כל עיקר ענין הצלעת הדמים אינו נעשה אלא בימי היניקה שהוא בחי' פראוף דחג"ת, ואילו בזמן העיבור שהוא בחי' פראוף הנה"י עדיין לא נעשה בו עניין זה דהצלעת הדמים, ולהכי דווקא בימי העומר שלהיות שצימים האלו נתקן פראוף היניקה על ידי המוחין דחג"ת לפיכך שייך בהו כוונה זו, משא"כ בפסח שלהיות שבו נתקן פראוף העיבור על ידי המוחין דנה"י להכי לא שייך בו ענין זה דהצלעת הדמים, דעדיין לא מטי זמניה, עכתו"ד מהר"א פירירא ז"ל.

ושמע מינה מיהת דענין הצלעת הדמים אינו נעשה בפראוף העיבור, ברם, דא עקא דלא כן משמע מדברי מרן הרש"ש בספרו הבהיר נהר שלום (דף מ"ה ע"ב אות מ"א), שהלא כתב בזה הלשון, עשרת דמים דעשרת ריבועי הוי"ה לבזאי ה"ח וה"ג המתפשטים בז"א בעיבור ויניקה מאימא הם סוד נ' שערי בינה, עיין מבז"ש שער ה' ח"ב פ"ה וכו', ע"כ. ועוד קם להלן אות מ"ב וז"ל: עניין עשרה דמים הג"ל המתפשטין בי' שמות דמ"ה הם סוד ל' לכלם, מבז"ש ש"ה ח"ב פ"ה, עכ"ל. הרי דכתב להדיא דריבועי האהי"ה מתפשטים בין בעיבור ובין

לפרלף הגה"י לליל פסח, לאיכו השתא
צברכת העומר צהינתו עוסקים צפרלף
החג"ת, קודם שנתחיל כוונת המשכת
המוחין והחג"ג לפרלף החג"ת, מקדימים
להשלים כוונת המשכת החג"ג והצלעת
הדמים לפרלף הגה"י לליל פסח.

צתמיהה הראשונה שפתחנו צה לעיל
למה לא מלינו כוונת הצלעת הדמים
להמוחין דנה"י לליל פסח, דמענה יס
לומר אם צעיני ה' יראה, דהחג"ג
המתפשטים צתיבת הוי"ה קודם לכניסת
המוחין, הם המה החג"ג המתייחסים

ג.

ביאור ארבעה מיני חו"ג הגמשיכים בספיה"ע

הגמשיכים צתיבת היום וצתיבות כו"כ
לעומר המה לצחינת הפנים, והוא הדין
לדין כן הוא, כי הלא נודע שפרלף
הגה"י נחשב לאחור לערך פרלף החג"ת
הנחשב פנים לערכו.

וסיבת התפשטות החג"ג לעומר צתיבת
הוי"ה דצרכה יס לומר שהוא על
דרך שכתבו המפרשים ויעוין שו"ת שמחת
כהן ס' ז"ד, שלום ודק ס' ל"ט דף כ"ו סוע"א
וע"ב, דסיבת הצלעת הדמים צתיבת
הוי"ה, הוא לפי שצה נמשכין המוחין
דקטנות ככל מטבע צרכה, ללהכי דווקא
אז מכוונים הצלעת הדמים שהוא
דקטנות, עכתו"ד. דע"פ דצריהם י"ל
דמן הטעם הזה עצמו נצלים החג"ג
לפרלף הגה"י צתיבת הוי"ה, לפי שפרלף
הגה"י נחשב לקטנות לערך פרלף
החג"ת.

והנה החג"ג הגמשיכים צתיבת היום
המה החג"ג לפרלף החג"ת
הנקרא פנים כאומר, והחג"ג דלחיות
הנמשכין בצחרונה אחר המשכת המוחין
צתיבות כו"כ לעומר, יס לומר צה על
דרך שמלינו למרן הרש"ש עצמו צכת"י

ובזה נבוא לצאר צס"ד ענין הד'
פעמים חו"ג הגמשיכים צכוונות
העומר, צצר נתצאר כי החג"ג
הראשונים הגמשיכים צתיבת הוי"ה המה
אותם החג"ג המתייחסים לפרלף הגה"י
שנתקן צפסח, והן עתה מתפשטים המה
לפרלף הגה"י דז"א. ושוב צתיבות
ספירת העומר, מתפשטים החג"ג תוך
פרלף הגה"י דנוק', כי כן הוא המדה
צכל מקום שאחר שגמשיכים המוחין
והחג"ג גו ז"א, ממשיך הז"א מתוכם אל
הנוק' את החלקים המתייחסים אליה.
והוא הדין צכאן, שאחר שגבלעו הדמים
לפרלף הגה"י גו ז"א, נמשכין ממנו
לנוקציה.

והרי נתצאר שני החג"ג הראשונים,
ולהמצואר שניהם מתייחסים
לפרלף הגה"י, ואמנם שני החג"ג
האחרונים הגמשיכים צתיבת היום
וצתיבות כו"כ לעומר המה המתייחסים
לפרלף החג"ת הגתקן צימי העומר,
ואתיין כדברי רבותינו המפרשים ז"ל
שעלו צהסכמה דהחג"ג הגמשיכים
צצרכה המה לצחינת האחור, והחג"ג

(סידור אור הלבנה כוונות הספירה דף ו' ע"א,
שערי רחמים ח"ב ס' רע"ט, פאת השדה ח"ב
עמ' ש"ז, ועי' שפת היס לספיה"ע ס' י"ד)
לאלו להזכרה הם דפרל"ק יעקב ורחל
שהוא הפרל"ק הנחקק על ידי מלות
דרבנן, ואלו להספירה הם דפרל"ק ז"ן
הגדולים שהוא הנחקק על ידי מלות
דאורייתא.

להספירה עצמה, וללא כמו שהבינו בזה
באופן אחר, וכאשר הארכנו בס"ד
במקום אחר, נמצא דבעומדו בתיבת
היום שהוא לאחר מלך העולם וכו' כבר
נמשכו מקצת מן המוחין, שהם הל"ס,
ולכא כפי שפיר מתפשטין עתה החו"ג,
ושב אח"כ בתיבות כו"כ לעומר
נמשכים תשלוש המוחין הפנימיים ל'
לכל"ס

ומה שהחו"ג דפרל"ק החג"ת נמשכים
בתיבת היום טרם כניסת המוחין
עמנו בתיבת כו"כ לעומר, י"ל בתרין
אנפין, חדא י"ל דכיוון שעומדים עתה
בשעת הספירה ממש אינו מעכב, דהוי
ליה כמאן דנמשכין שניהם, המוחין
והחו"ג, בבת אחת, ואין סדרן מעכב,
דדוקא בשעת אמירת הזכרה שהוא קודם
להספירה, אי אפשר שיהיו החו"ג נמשכין
בטרם המוחין, לא כן בשעת הספירה
גופא אינם מעכבין זה את זה להיותם
שניהם בתוך כדי דיבור.

העולה מן האר"ש לסדר הכוונות
בקצרה הוא באופן שתיבת
הוי"ה יכוין להמשיך החו"ג המתייחסים
לפרל"ק הגה"י שכבר נתקן בפסח
ולהצליעם ב"ק דז"א. בתיבות ספירת
העומר יכוין להמשיך החו"ג הנ"ל
בתיבת הוי"ה מן הז"א אל הגוף.
מתיבות מלך העולם ואילך עכוין
להמשיך מקיפי הל"ס דפרל"ק החג"ת,
בתיבת היום יכוין להמשיך החו"ג
דפרל"ק החג"ת הנקרא פנים לערך
פרל"ק הגה"י. ושוב בתיבות כו"כ לעומר
יכוין להמשיך תוך ז"ן המוחין ל' לכלס
דפרל"ק החג"ת, וכל אלו החו"ג שנמשכו
עד הגה המה לפרל"קי יעקב ורחל –
פרל"ק, דרבנן, ואחריהם יכוין להמשיך
החו"ג לפרל"קי ז"ן הגדולים – פרל"ק
דאורייתא.

ועי"ל, והוא העיקר, דכיוון שבהזכרה
עצמה מתיבת מלך העולם
ואילך כבר נמשכו המוחין דמקיפי ל"ס
לכל"ס המתייחסים לימי הספירה שהם
מוחין דפרל"ק החג"ת, וכנודע, דהמוחין
הנמשכים בהזכרה מתייחסים להמוחין

ד.

מהות ריבועי האה"ה

ענינם ביתר בהירות יש להעתיק תו"ד
הרז"ל בכמה מקומות שבהם נתבאר
ענינם.

ועתה נבוא לבאר מהות ריבועי האה"ה
המתפשטין גו ז"א בתיבת הוי"ה
דזכרת ספירת העומר, ובכדי להבין

הסתלקות החו"ג בגלות מצרים

נה"י דאימא לבדן, ובתוכם מתלבזים החו"ג ונעשים המה לבזקים לחו"ג דז"א.

ולפי שנודע בכל מקום שהפנים והפנימיות לכל מדרגה הם שמות דיושר, וחילוניות והאחור לכל מדרגה, הם שמות מרובעים, לכן לבזקי נה"י דאימא הנעשים לבזקים להויו"ת דחו"ג דז"א, אינם אהי"ה פשוטים, אלא שמות אהי"ה בריבוע העולים ד"ס, ואמנם אחר היותם מתפשטים תוך ז"א נעשים דז"א לבחינת הפנימיות, כי החילוניות והאחור דהעליון נעשים פנימיות ופנים אכל התחתון, ולכן אחר שריבועי האהי"ה מתפשטים עם ההויו"ת תוך ז"א חוזרים ונעשים בתוכו הויו"ת פשוטים.

והנה בגלות מצרים, להיות כי אז היה הפגם נוגע בבחי' הדעת כנזכר, לכך בחי' התפשטות החו"ג למטה בגופא דז"א חזרה להסתלק ולהתעלות בשורשה שהוא הבחי' העליונה ברישא דז"א, ולכן היו משעבדים לבני"ג בגלותם, כי לא היו החסדים מתפשטים בגופא דז"א הנקרא ישראל ולא היו מאירים להם, ובהיות אלו החסדים בבחי' התפשטות נעלמים למעלה בשרשם, לא היו מאירים למטה זולתי אותם הלבזקים של החו"ג שהם י' אחוריים דיסוד דאימא, שהם י' שמות אהי"ה בריבוע שה"ס עשרה דמים, ובתחילה היו המצרים שואפים ולוקחים הדם הזה לפי שלא היה מתפשט ויורד ונבלע תוך אצרי ז"א, עכ"ל ד.

בתב הרז"ל בשעה"כ דרוק א' לפסח (דף ע"ט ע"ב), ותו"ד, כי כשח"ו פוגמים למטה באיזה מידה וספירה עליונה, גורמים להקלי' שיתאחזו ויקחו שפע מן המקום הוא שפגם. ולהיות שעיקר הפגם בדור הוא היה צמח הדעת שבו פגמו ישראל, לכן ירדו ישראל למצרים שהוא סוד הקלי' היושבת באחור של הדעת העליון שהוא הגרון, ואותם הקלי' נאחזים ויונקים כל השפע הנמשך מן הדעת דז"א.

ובהמשך דברות קדשו שם להלן (דף פ"ד ע"ג), כי הז"א כלול ממוחין דחב"ד, וסדר התפשטותם גו ז"א הוא באופן שעצמות המוחין מתפשטות בתלת מוחין דחב"ד, והארתם מתפשטת בשלשה קווי הז"א. ונוסף על המוחין הנ"ל דחב"ד עוד יש לו ז"א צמח הדעת חסדים וגבורות המגדלים את האילן, ואלו החו"ג שרשם נשאר לעולם בדעת, וענפיהם מתפשטים בז"ק דגופא דזו"ן, החסדים מתפשטים בגופא דז"א והגבורות בגופא דנוק', וכלולתם מתפשט ביסוד, וכללות כללותם במלכות.

עוד נתבאר שם כי החסדים והגבורות המה הויו"ת, ובהיותם מתפשטים תוך ז"א מתלבזים תוך לבזקי נה"י דאימא שהם שמות אהי"ה, אלא שנודע שאין התחתון יכול ליטול מן העליון כי אם חילוניות העליון לבד, והוא הדין שכן הוא בכאן, שאין הז"א לוקח מנה"י דאימא כי אם בחינת החילוניות ללבזקי

עוד כתב הרז"ל בדרוש ב' (דף פ"א ע"ב), שבגלות מצרים היו החינוכים נאחזים בתכלית הקדושה עד שחזר ז"א למדרגה היותר גרועה שהוא היותו בבחי' עיבור בבחי' תלת כלילן בתלת וכו', ולא נשאר בז"א כ"א לבושי החו"ג שהם ריבועי אהי"ה העולים ד"ס, ומהן היה

לפרעה ולמצרים יניקה ואחיזה כנזכר לעיל, וזה עניין שהיו המצרים לוקחים הדם שהוא החו"ג שלא היו מתפשטין גו ז"א, וכשנגאלו ישראל ירדו החו"ג ונתפשטו בגופא דזו"ן ונבלע דמו, וזה עניין הצלעת הדמים בתיבת הוי"ה דצרכה, עכתו"ד.

ריבועי האהי"ה מתפשטים עם המוחין דיניקה

ולא הבין דברות קדשן אלו יש להקדים דמה שכתב שם כי בגלות מצרים חזר הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת, אין הענין כפשוטו, וכמש"כ הרז"ל במצו"ש, ומקצתו הועתק בנהר שלום (דף מ"א סו"ע"ב), "שאנו כפשוטו שחזר (ז"א) ממס' לתוך אימא (בעיבור), אלא ר"ל, שנסתלקו כל המוחין ולא נשאר בו כ"א מוחין לעיבור שהם אל"ס, ואפי' מוחין דיניקה לא נסתלקו אלא שלא היו פועלים ושם היו דוממים בסוד דומיה".

פשוט, אינם מסתלקין אלא נשארים לעולם גו ז"א, והן הן פנימיות הז"א, והם בחי' הדם שבו, וכן הוא הסדר דכ"מ שתמלא מוחין לעיבור ויניקה, בהכרח שבתוכם יהיו מלובשין ריבועי אהי"ה שהם לבושי החו"ג דיסוד דהפר' העליון שנעשו בו לדם ונהפכו לפנים.

והנה המוחין לעיבור המה שמות אלקים, אלא שאינם כ"א אותיות אל"ס דאלקים, ומוחין דיניקה הם שמות אלקים בכל אותיותיהם, והמוחין דגדלות הם שמות הוי"ה, והנה במצרים חזר ז"א לבחי' עיבור ר"ל דנסתלקו ממנו מוחין דגדלות, ולא נשארו בו כ"א המוחין לעיבור ויניקה, אמנם לא האירו בו זולת אותיות אל"ס דאלקים שהם בלבד האירו צעת ההיא. אלא שאף צעת הסתלקות המוחין מגו ז"א, הגה אע"פ שמסתלקין המוחין דחצ"ד, וכן החו"ג עצמן שהם ההוי"ת, מ"מ הריבועי האהי"ה הנז' לעיל שנעשים בו לאהי"ה

והנה עיקר יניקת הקלי' אינה מן המוחין דאלקים דיניקה, כ"א מן החו"ג המתפשטין בתוכו, שדוקא על ידם נעשה יחוד דקטנות, וכמבואר יפה בדברי הרב יפה שעה בביאורו לע"ח שער ל"ו פ"ב אות ג' (דף נ"ה ע"ד ונ"ו ע"א), ודבריו מוסבים אהך דכתב הרז"ל שם כי "כאשר חטא אלה"ר וכו' כל אלו הט"ס (דנוק') ירדו למטה בקלי', והרי היא בתכלית המיעוט האחרון שכולם, ואז היא ילדה קין והבל ע"י זיווג זו"ן". וקשיא ליה היפה שעה שם, דהנה הסבירא נותנת שעל דרך שצעת חטא אדם הראשון נסתלקו הט"ס דנוק' כן נסתלקו גם המוחין דג"ר דז"א, וחזר גם ז"א להיות בבחי' יניקה בעל ו"ק, ואם כן תיקשי לך האידך יתכן שצאותה שעה שהיו בתכלית המיעוט נזדווגו זו"ן להולדת קין והבל, כי איך היה

זיווג באותה שעה, והלא דברים קל
וחומר, מה להוליד את נשמת אדה"ר,
שכבר היו ז"ן גדולים כל כרכם במוחין
לאמא, והיו בחי' אחר באחר, אף על פי
כן לא היו יכולים להזדווג עד שאו"א
נסרו את הגוף והעלו אותם לחיק לאו"א
וכו', ובלאו הכי לא היה מציאות להוליד
נשמת אדה"ר, מכל שכן שבהיותם
בתכלית המיעוט לא יוכלו להזדווג, ואיך
יתכן שנזדווגו להוליד נשמת קין והבל.

ובתב היפה שעה כי "במה שכתב
הרז"ל בשער החשמל פ"ב, וזה
לשוננו, ובלילה אפילו אותו רשימו שהוא
נפש דנפש גדלות נסתלק, ונשאר בבחי'
היניקה עם הבל דגרמי, ואז יונקים
החינונים, ואז אינם כריכים להיות אחר
באחר, כי אין בפנימיותם אור גדול
שינקו החינונים, ולכן אין חשק אם ינקו
החינונים מאחוריים, אם לא להיות
בתוכם מוחין הראשונים דגדלות, ואז
כריכים לחזור אחר באחר יעו"ש. הרי
כי אינם כריכים ז"ן להיות אחר באחר
אלא להיות בתוכם מוחין דגדלות לאמא,
כי כל זמן שלא נמשכו מוחין דגדלות
לאבא אינם יכולים לחזור פנים בפנים
כמ"ש רז"ל בשער מ"ד ומ"ן פ"א
ובשלהי שער העקודים, ויש בתוכם
מוחין לאמא שהם אורות גדולים, וכדי
שלא ינקו החינ' מאורות ההם כריכים
לחזור אחר באחר, אבל כשהם בתכלית
המיעוט נפרדים איש מאת אחיו, כמו
בכל לילה, ואין חשק ליניקת החינונים
מהם. הילכך לצורך זיווג כדי להוליד
נשמת אדה"ר, שכבר היה בהם גדלות

לאמא, מוכרחים הם להיות אחר
באחר, ולא היה מציאות זיווג אם לא
בעלייתם למעלה אל חיק אביהם.
ובהולדת קין והבל שכבר היו בתכלית של
המיעוט אין כריכים הם להיות בבחי'
אחר באחר ומורדים איש מעל אחיו,
ויכולים הם להזדווג שם למטה בכל
מקום שהם וכו'. וא"ת והלא אין זיווג
אלא ע"י מוחין, כי לכן קטן אין ביאתו
ביאה הואיל ואין לו מוחין, ובן ט' שנים
ויום א' דקי"ל ביאתו ביאה הואיל וכבר
נחפשו בו מוחין לאמא כמ"ש רז"ל
בשער דרושי הכלם, ואם כן כיון שהם
בתכלית המיעוט איך הולידו נשמות קין
והבל ומוחין אין בהם. ויש לומר כי
כאשר מסתלקים המוחין, אותן החו"ג
שהם מתפשטים בתוכם להיות המוחין
בתוכם אינו מסתלק ונשאר בהם כמ"ש
בעניותן לעיל, והוכחנו כן ממ"ש רז"ל
בפ"ג משער האונאה יעו"ש, ואם כן
מאותם החו"ג שהיו מתפשטין בתוכם
שלא נסתלקו מהם, הולידו נשמות בקין
והבל, וכ"כ רז"ל בפירוש בשער אנ"ך
פ"ז, ובשער מוחין דז"א פ"י וכו' עיי"ש
עוד וזוה תבין סוד כמוס וכו', עיי"ש.

הרי לך דעיקר אחיזת הקלי' אינה
בבחי' המוחין דיניקה עצמן שהם
שמות אלוקים, כי אם בבחינת המוחין
דגדלות דייקא, ולכן בזמן היניקה יכולים
לעמוד אז פנים בפנים ולהזדווג בזיווג
דיניקה, וזווגם בכח החו"ג שאינם
מסתלקין אף בעת סילוק המוחין,
ולהיות זיווג זה זיווג דקטנות – אין חשק
מאחיזת החינונים בו. אלא יען שסוף כל

סוף יכולים החימונים להאחז בזווג
ההוא, אמתו להכי כתב הרש"ש
בהגהותיו לע"ח שער החשמל סוף פ"א
(דף פ"ז ע"ג) וז"ל: ובזה יובן חומר איסור
הזיווג קודם חלות בהיות הז"א בבחי'
יניקה בעוד זו אחיזת החימונים ובפרט
בעטרת היסוד, והבן מאוד, עכ"ל, ור"ל
דבריבויעי אהי"ה הנ"ל הגורמים היחוד
יש מקום לאחיזת החימונים, ולכן נאסר
הזווג קודם חלות.

הראת לדעת כי צעת כניסת המוחין
דיניקה גו ז"א נכנסים עמהם
חימוניות החו"ג שהם הריבויעים לאהי"ה,
ואולם החו"ג עצמן שהם ההויו"ת אינם
נכנסים בתוכו כי אם צעת כניסת המוחין
דגדלות, ובהסתלקות המוחין מן הז"א
וחזרתו לבחינת יניקה ותלת כלילן בתלת,
מסתלקים מתוכו המוחין והחו"ג עצמם

שדהם ההויו"ת, ואמנם ריבויעי האהי"ה
על מקומם יעמודו כדראשונה, ועל
ידיהם יש להם כוח לזו"ן להתייחד בזמן
היניקה, כי המה עיקר כח הזווג דקטנות,
ואף על פי שבזווג ההוא יכולים החימונים
להתאחז, אין בזה חשש.

ובסדר הזה כן היה במארים, שחזר
הז"א לבחינת תלת כלילן
בתלת, וכלומר, דהמוחין דגדלות נסתלקו
מתוכו, ועמהם נסתלקו החו"ג עצמן
שהם ההויו"ת, ולא נשארו בתוכו כי אם
המוחין דיניקה שהם המוחין דאלהים,
ואף המה לא האירו זו כי אם אותיות
אל"ם דאלהי"ם לבדם שהם המוחין
דעיצור, ואולם ריבויעי האהי"ה העולים
ד"ם נשארו בתוכו, כי המה באים עם
המוחין דיניקה, ומהם היתה יניקת
מארים.

דעת עליון ודעת תחתון

התפשטות עצמות המוחין דחב"ד אינו כי
אם למעלה ברישא דז"א לבד, דהיינו
בג"ר, ומה שמתפשטים בו"ק דגופא דז"א
אינו אלא הארת המוחין. ואמנם החו"ג
דדעת תחתון, עליהו אמרינן לעיל
דשרשם דדעת, וענפיהם מתפשטים
בו"ק, וכללותם ביסוד.

ואלו השני דעות חלוקים משורשם,
דהחו"ג דדעת תחתון שורשם
מתרין כתפין דא"א, והם בחי' ז' לכל"ם
המתפשט בגופא דז"א, כנזכר בנהר שלום
דף מ"ה ע"ב משמיה דהרז"ל במבוא
שערים שער ה' ח"ב פ"ה, כי "עשרה

והנה כבר אמרנו כי הז"א כלול ממוחין
דחב"ד, ונוסף עליהם יש לו צמח
דדעת חו"ג אשר שרשם דדעת וענפיהם
מתפשטין בו"ק דז"א, והענין הוא דתרי
דעת איכא בז"א, האחד בכלל המוחין
דחב"ד, והוא הנקרא דעת עליון המכריע
בין החו"ב, והשני הוא הנקרא דעת
תחתון.

והנה המוחין דחב"ד שהם חו"ב ודעת
עליון הכלול מחו"ג מתפשטים
בכולא גופא דז"א, דהיינו בחח"ן בג"ה
דת"י דז"א, אלא שמכל מקום כתב הרז"ל
בע"ח ובשער מאמרי רשב"י דעיקר

דמים המתפשטים וכו' הם סוד ל' לכלס".
 (ואף על פי דמאינו בכמה מקומות לז' הוא בחי' נה"י ול' בחי' חג"ת ומ' כחב"ד, והכא אמרת להל' מתפשט תוך נה"י וחג"ת. הנה מלינו בדוכתי אחריתי וכגון בשער כ"ה פ"א כמה דרכים בזה, וחד מינייהו לחג"ת ונה"י נקראים ל' והכחב"ד נקראים ל' מ'). והם הנקראים אחסנתא דז"א, ואמנם החו"ג דלעת עליון המכריע בין המוחין דחו"ב, נמשך מו"ק לאבא ואמא, וכמבואר בדרכי הדעת, ואינו בחינת ל' לכלס דז"א, והם אחסנתא דחו"א.

ובזה תבין מש"כ הרז"ל בכ"מ דעיקר הולדת בנין הפרצוף דז"א נעשה ע"י זוג דז"א ולז"א ע"י אור"א, ולהאמור יתבאר יפה, באשר שדעת התחתון שממנו מתפשטים החסדים המגדלים האילן שעל ידיהם עיקר גידול הז"א, אינו בבחי' ו"ק דחו"א, כ"א מאחסנתא דז"א הנמשכין מתרין כתפין דז"א, נמצא שעיקר גידול הז"א נעשה על ידי א"א,

ואו"א אינם אלא מסייעים להולד להיותן בחי' דעת עליון אחסנתא דחו"א.

והנה צעת סילוק המוחין מסתלקין המוחין לגדלות עם הדעת העליון, וכן ההויו"ת דלעת תחתון שהם פנימיות דעת תחתון, ואמנם ריבועי האהי"ה שהם חילוניות דעת תחתון נשארים בגופא, והמה דס האדם. ועל דרך זה היה בגלות מצרים, שנסתלקו המוחין וההויו"ת דחו"ג, ולא נשארו כ"א ריבועי האהי"ה, ומהן היתה יניקת המצרים, ועל ידי כך נשפך דמם של ישראל בחי' דמים דמים נגעו וכמ"ס הרז"ל, ויען שינקו המצרים מן הדם תיכף סמוך לשורש הדעת במקום הגרון והעורף, לא נתפשט הדם גו גופא דז"א אלא נשאר בשרשו שצראש, וזה סוד הבלעת הדמים בימי העומר, דעל ידי הסתלקות יניקת המצרים יכולים החו"ג לחזור להתפשט כראוי ולהבלע תוך גופא דז"א.

ישוב סתירת הלשונות בענין הסתלקות הדעת מרישא דז"א

הדעת גופא, על מקומו יעמוד כבתחילה ברישא דז"א, וכבר עמדו בזה המפרשים ז"ל.

ואמנם בהמבואר עתה יס לומר דמה שכתב דהחו"ג נסתלקו לגמרי מעל גבי רישא דז"א, היינו דהחו"ג עצמן שהן הדעת עליון דחב"ד עם ההויו"ת דלעת תחתון כל אלו עלו ונסתלקו לגמרי, ואמנם לבושי החו"ג דלעת

וארווחא בהקדמה זו ליישב מילי דסתראי דחזינא לכאורה בדברי הרז"ל, דבתחילה (דף ע"ט ע"ג) קאמר לאף מוח הדעת עצמו נסתלק מרישא דז"א, ולא נשארו בתוכו זולת הלבושים דנה"י דאימא המה לבדן, ומהם ינקו המצרים. והדר קאמר (דף פ' ע"ב ופ"ד ע"ג) ללא נסתלקו מן הז"א כי אם התפשטות החסדים בגופא, שהמה עלו לשורשם במוח הדעת, ומשמע דמוח

תחתון שהם הדמים המתפשטים גו"ז"א, המארים מהם לא נתפשטו הדמים גו"ז"א ומה נשארו גו"ז"א, אלא שמחמת יניקת וכמבואר אלא עלו לשקם בדעת דז"א.

ה.

יחוד דציקי קדירה דבשבמל"ו

וגוף הענין תמוה עד מאוד, וכבר הרגיש בזה הרב שמן ששון ז"ל בביאורו לשם (דף לא ע"ג ע"ד) "ללא מלינו זוג זה מה ענינו", עיין לו שם.

ואמנם על פי המבואר יתבאר יפה בס"ד, דזאת נודע דקריאת שמע נמשכים המוחין דו"ק דגלות דאחור דאימא, ולהלן מתיבות אלהינו ואלהי אבותינו ולהלן עד תיבת באהבה דברכת אבות דעמידה נמשכים המוחין דג"ר דאימא ודי"ס דאבא דבחינת האחור, ואז ננסרים ועולים לחיק או"א להזדווג בזוג לכלי ורוחא, ומתיבת באהבה ואילך נמשכים המוחין דפנים.

והנה אלמלי בקריאת שמע היו נשלמים להיכנס המוחין דאחור, היו תיכף ננסרים ועולים לחיק או"א להזדווג לכלי ורוחא, וסיבת עלותם לחיק או"א, הוא לפי שאי אפשר להם להזדווג למטה במקומם מחמת מחמת גודל החשק אחיזת החיכונים וכמבואר לעיל דבהיות המוחין דאחור (הנקראים מוחין דבינה) לחודייהו חיישינן מאוד מאחיזת החיכונים. אמנם מאחר ובקריאת שמע אין נמשכים כי אם המוחין דו"ק דגלות דאימא לחודייהו, לזה אין בכוחם להזדווג זולת על ידי האה"ה שהם פנימיות היניקה, ע"ד שנתבאר לעיל מדברי היפה

ובהאמור יבואר בע"ה דברי הרז"ל בשעה"כ דרוש ו' דק"ס (דף כ"ה ע"ב) דבתיבת מלכותו וכו' תכוון עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א וכו', כי אע"פ שעלתה רחל בסוד מ"נ, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל, אמנם עם כל זה מוכרח הוא שיוצאת לה עתה איזה הארה מן הזיווג הזה של אלו המוחין אשר באצילות עד היכל אהבה שצבריאא אשר הוא אהבת עולם, וזו ההארה קראוה חז"ל בלשון יקוי קדירה שהביאו לה עבדיה בחשאי, והם עשר פעמים שם אהי"ה שהוא בגימ' יקוי וכו', וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ג כשנכנסים להתלבש ביסוד דאימא הנקרא אהי"ה וכו', והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החו"ג עצמן, רק מן העשרה לבושים שלהם שהם עשר פעמים אהי"ה שהם בגימ' יקוי קדירה, ואלו ההארות הם שהביאו לה ישראל עבדיה בחשאי למטה עד היכל אהבה שצבריאא על ידי תפילתם, וזיווגם בחשאי הוא כדי שלא יתאחזו בהן החיכונים יען לא נגמר פרטופה, ובהיותה בבחינת נקודה חסירה התיקון יוכלו החיכונים להתאחז בה, ועל כן הביאו לה בחשאי כנ"ל, ואמנם המוחין האמיתיים העיקרים שלה הם נשארים ועומדים למטה בלאה עד שיבא זמן תיקון רחל בברכת אבות ותטלם, עכ"ל.

שעה לזהות הז"א במוחין דקטנות מזדווג בכוח רבועי האהי"ה לחיטונות החו"ג, והכי נמי כן הוא, לאף בכאן כאשר נתפשטו המוחין דו"ק לגדלות חשיב כיניקה לערך הג"ר לגדלות, ומזדווגים בכוח ריבועי האהי"ה. אלא שאינו דומה לגמרי לזיווג דיניקה, דבזווג דיניקה לא חיישין מיניקת החיטונים וכמבואר לעיל שם, לא כן בכאן שכבר נמשכו המוחין דו"ק לגדלות, יש מקום לחשש, ועל כן בהכרח לעשותו בחשאי למטה, דא"א להעלותו לחיק או"א דעדיין לא נשלמו מוחין דאחור, וזה עניין יקי קדירה.

וזהו ענין שמות אהי"ה המסודרים לפנינו ביחוד ליקי קדירה (סידור ח"ב דף מ"ה ע"א) דהם בחינת הריבועי אהי"ה המלובשין תוך המוחין דיניקה, והן חיטונות דעת תחתון, ואמנם בעמידה נכנסים בתיבות האל-ל הגדול הגבור והגורא אזי נכנסים ההויות"ת שהן בחי' הפנימיות דדעת תחתון, והיינו כמבואר לחיטונות דדעת תחתון נכנסים עם היניקה כאחד, וההויות"ת שהם הפנימיות נכנסים יחד עם הגדלות.

ולפי שזכרנו דחול כבר נתפשטו ריבועי האהי"ה דיניקה בתיבת

אחד דק"ש יחד עם המוחין דו"ק לגדלות, וכמבואר דשניהם באים כאחד, לכן כאשר מכוונים האהי"ה בצדו"ק שם וגו', אין מכוונים בהם כפי לורתם דרגע כניסתם גו"א לזהותם ריבועים, אלא כפי לורתם לאחר שכבר נכנסו גו"א ונבלעו דלמו שאזי כבר חזרו לפנים ונהפכו להיות בצורת אהי"ה פשוטים, לא כן בימי העומר שריבועי האהי"ה באים עם החו"ג כאחד, יש לבין סדר כניסתם בצורת ריבועים, וסדר הבלעתם בגופא דז"א עד שנהפכים לבחינת פנים שהם אהי"ה פשוטים.

גם מן הטעם הנזכר צעת היחוד ליקי קדירה בקריאת שמע אין מכוונים ההויות"ת דחו"ג עם האהי"ה כאחד, כי אם שמות האהי"ה לחיטונות החו"ג לחודיהו בלתי ההויות"ת עמהם, והוא לפי שההויות"ת אינן נמשכים עתה כי אם להלן בצרכת אבות דעמידה בבוא המוחין דג"ר לגדלות לאימא וי"ס דאבא, מה שאין כן בספירת העומר שהחו"ג עם הלבושים באים כאחד, מכוונים להמשיך ההויות"ת שהן פנימיות דעת תחתון עם האהי"ה לחיטונות דעת תחתון תרוויהו כחדא, לפי שתרוויהו לא היו מתפשטין ונבלעין בגופא דז"א.

ו.

יחודא עילאה ויחודא תתאה

לדיק מספר התניא, (וכדכריו גם נמא בכחצי האדמו"ר מוהרש"ב) בעניין יחודא עילאה ויחודא תתאה ללא כהבנה

ובדרך עבודה יש לבאר עניין זה ליקי קדירה הג"ל, עפ"י מה שכתב האדמו"ר הרמ"מ מליוצאוויטש זי"ע

המקובלת בזה, להנה עפ"י ההבנה הפשוטה, וכן הוא בנפש החיים, יחודא עילאה ענינו היחוד כפי שנבחן מלד העליון, והוא באופן לאחר הצמאם כקודם הצמאם דמי, דכולא קמיה כלל חשיב, הוא אלהינו ואין עוד כלל אפס זולתו, וכל הנבראים כמי שאינם. וזהו היחוד ששמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד, לאחר משמעותו שהוא יתברך יחיד בעולמו כקודם הצמאם ואין עוד זולתו כלל. ואמנם יחודא תתאה דבשכמל"ו ענינו כפי שנבחן מלד התחתון, למלד הנבראים נראה כאילו שהעולמות נפרדים מאתו ית"ש בבחי' יס, והיחוד ענינו להמליכו ית"ש באופן זה.

אלא שממה שכתב הגה"ק בעל התניא בשער היחוד והאמונה פ"ז ועוד, נראה לאף יחודא תתאה ענינו התכללות כל העולמות בא"ס ב"ה, וזה לשונו שם, דיחודא תתאה הוא יחוד ושיכוב הוי"ה באדנו"ת, היינו שמהותו ועצמותו יתברך הנקרא בשם אין סוף ב"ה מלא כל הארץ ממך בזמן ומקום, כי בשמים ממעל ובארץ לד' סטריין הכל מלא מאור אין סוף ב"ה בשוה ממך וכו', רק שמידת מלכותו היא מידת הצמאם וההסתר להסתיר אור א"ס ב"ה שלא יבטלו הזמן והמקום מליאותם לגמרי וכו' עי"ש.

הרי נראה לאף יחודא תתאה מביא אל היחוד הגמור "דהכל מלא מאור אין סוף ב"ה בשוה ממך" בדוגמת היחודא עילאה הנ"ל, ואין ביניהם הפרש

בעצם היחוד, וכל ההפרש ביניהם אינו אלא מלד השגת הנאכל בתחילת מחשבת היחוד. להשגת הנאכל ביחודא עילאה, היא ההשגה הגזכרת לעיל שהוא יתברך יחיד בעולמו ואין עוד זולתו כלל, ומה שסוף כל סוף ענינו הרואות עולמות נפרדים בבחינת יס, הנה השגה זו אינה ההשגה הפשוטה, אלא השגה מחודשת שמבין בדעתו שהקב"ה ברא עולמות הנבראים כנפרדים חלילה, ומלד היחוד חוזר לייחד העולמות באלהות. והוא הנקרא בלשון חב"ד "אלוהות בפשטות ועולמות בהתחדשות", כלומר, למלד ההשגה הפשוטה הכל אלוהות גמור, ואך מלד ההשגה המחודשת בדעתו מבין כי העולמות נפרדים, ומלד היחוד חוזר ומייחדם באלוהות. אמנם יחודא תתאה הוא להיפך, "עולמות בפשטות ואלוהות בהתחדשות", ור"ל, להשגת הנאכל בדעתו הפשוטה הוא היות העולמות נפרדים ובחינת יס וכו', אלא שבהתחדשות דעתו מייחדם וכוללם באלוהות באופן שאינם כלל אלא שהקב"ה הסתיר אורו עד שגראה הדבר להיות כן.

ובהקדמה זו יתבאר יפה ענין היחוד דיניקה הנעשה בכוונת הניקי קדירה בתיבות ברוך שם כבוד וגו', שהוא היחוד הנעשה מלד יחודא תתאה, לאע"פ שאין לפנינו התגלות המוחין גגלות כי אם התגלות המוחין דקטנות דשמות אלקים אשר בגימ' הטבע וכו', מכל מקום ענין היחוד מורה שסוף כל סוף מלוכס בחוכם ובפנימיותם

הריבועי אהי"ה שהם חילוניות העליון
הגורמים הייחוד, והיינו כמבואר דאף
מלך יחודא תתאה ענין היחוד מורה

דהכל נכלל באור א"ס ב"ה, אלא שאינו
בהתגלות כ"א בהתחדשות, כלומר
בהעלמה, והבן.

ללמוד זכות על הנוהגים שלא להקפיד לספור ספיה"ע תיכף בהגיע זמנה

בתב מרן הרש"ק בנהר שלום (דף ל"ב
ע"ג) בענין ברכת העומר לבני
חו"ל כליל שני דיוס טוב, וזה לשונו,
ולפיכך נריך לדרך ברכת העומר תיכף
אחר ערבית דיו"ט שני, ולא יאחרנה עד
אחר הסדר, שאם יאחרנה הרי גורם ליתן
אחיזה לחילונים בכלי מוח החכמה אשר
כבר נסתלקה אחיזתם ממנו כמו שכתב
הרב ז"ל כי כפי סדר המשכת המוחין כך
סדר ביטול אחיזתם, לפיכך נריך להזהר
מאד לאומרה אחר ערבית, ולא יאחרנה
עד אחר הסדר כמו שכתבו קצת
מקובלים, ע"כ. ומדבריו למדנו גודל
הענין לספור ספירת העומר תיכף בזמן
החובה שהוא בלאת הכוכבים, וגודל פגם
המאחר ח"ו.

כולם בקומו בחלות מונע המשכת השפע
והמוחין לפראופים העליונים, וגורם
להשאיר אחיזת הקלי' במקומות
העליונים, ובנרנח"י שלו ובחופים שלו
נשאר התפשטות הקלי', והוא משתמש
בהם עם אחיזת הקלי' שבהם וילכו בלא
כח, בעת ובזמן שהיה לו כח להפרידם
ולבטלם, והוא סיבה לכמה רעות ח"ו,
לכן ראוי להיזהר לאומרם כולם בקומו
בחלות ואפילו שהוא רואה לישן אח"כ
וכו', עיי"ש.

אלא שעל אף חומר ועווס הפגם הנורא
שזכר מרן הרש"ק בדברות קדש
הנזכרים באם אינו מקפיד על אמירת
ברכות השחר בחלות הלילה, עם כל זה
עינא דשפיר חזי לבד בריה דרבינא ה"ה
הרב דברי שלום (דף ס"ט ע"ד ולהלן באורד)
שמקאת ימיו לא נהג כן, וזה לשונו, ומה
שכתב ששמע כת"ר דמנהגי הוא שלא
לברך ברכות השחר עד אחר הקימה,
האמת דכך היה מנהגי, אבל לא היה ח"ו
לעשות היפך הרב מורי זקוני ז"ל
(הרש"ש), אלא כוונתי לשמים, דיען
דפעמים הייתי מסדר הברכות בחלות,
הייתי שוכב ואומר ברכות התורה,
ולפעמים כשהייתי מניחם לבוקר הייתי
שוכב לאומרם, וכדי שלא נכשל בצרכה
לבטלה גמרתני בדעתי להניח כל הברכות
עד הבוקר, אך עתה אני מסדרם בחלות,

ואמנם ללמוד זכות על המאחרים אחר
שמאינו לכמה רבנן קדישי שלא
הקפידו כל כך לספור ספירת העומר
תיכף בזמנה, י"ל על פי מה דמאינו למרן
הרש"ק שכתב בענין ברכת השחר (נהר
שלום דף כ' ע"ג) וז"ל: ואמנם מחלות
הלילה ואילך נריך להיזהר לאומרם כולם
בקומו בחלות הלילה כדי להחזיר המוחין
שנסתלקו קודם חלות מהז"א הכולל וכו',
וכדי להמשיך השפע המוחין לפראופים
העליונים, ולבטל מהם אחיזת הקלי'
שנתאחזו בהן קודם חלות כנודע, וכדי
לברר הברורים וכו', ואם לא יאמר אותם

והקצ"ה יעזור לי לקיים מילי דאבות, עכ"ל. ועיין לו שם דף ס"ז ע"ד ולהלן שהאריך בזה הרבה, ועוד שם לעיל מינה סי' לז דף י"ד ע"ב, ואכ"ס.

חזינן מדעתיה דעת עליון שמחמת חשך ברכה לבטלה לכל יכשל חלילה בעוון החמור ללא תשא, לא עבד הדברי שלום עובדא בנפשיה לדרך ברכות השחר בחלות לילה כהוראת זקינו הקדוש מרן הרש"ש ז"ל, אלא הניחם לעת קומו בצוקה, ושמע מינה דכאשר נמנע מלהמשיך המוחין משום טעם שבקדושה, כגון מחמת ספק עבירה שתבוא לידו וכל כיוצא בזה, אין חשך מאחיזת החיטונים, דדוקא כאשר המנעותו מלקיים המצוה בזמנה באה מחמת עגלות וכדו', אזי יא להחיטונים אחיזה, לא כן כאשר נמנע מחמת טעם שבקדושה, הגה מאחר שמאידו היה חפץ להמשיך המוחין בזמנם מבלי איחור ודחיה, אלא שנמנע מחמת חשך עבירה וכדומה, כיון שמאידו היה מוכן לקיים המצוה בזמנה, ומעיקרא טפי הוי עדיפא ליה שלא יבואו לפניו החששות המונעים בעדו מלקיים המצוה, ומה יעשה בהיותו אנוס אחר שהשתרגו על אורחו כמה מיני חששות אלה וכאלה, לפיכך אין רשות ביד החיטונים יכולים להיחזק.

ולבאורה נראה שהוא הדין בהיותו עוסק בהכנה למצוה, וכגון היכא דידע איניש בנפשיה שעדיין אינו מוכן לקיים המצוה כדבעי ליה למיעבד,

הגה כיון דמאידו היה חפץ להיות מוכן בזמנו, אין החיטונים רשאים להיחזק.

ולעניננו למדנו מדברות קדשו דהרב דברי שלום לימוד זכות על

אותם הגמנעים מלקיים הוראת מרן הרש"ש לדרך ברכות התורה וברכות השחר בחלות לילה, דלפי שגודע שלכמה פוסקים נכנסים בזה בחשך ברכה לבטלה, לכן הגמנע מלקיים הוראה זו מחמת החשך, אין לו לחשוש מאחיזת החיטונים.

ואולם נראה כי הנהגה בכל עניניו ומנהגיו כהכרעות וכמנהגי מרן

הרש"ש, יא לומר דשפיר יא לו על מי לסמוך, ועל דרך שכתב החזו"א דהנהגה כרבו בכל מקום אין לו לחוש כגון דא.

ועל דרך זה יא מקום בזה ללימוד זכות על המאחרים מלספור ספירת

העומר עד שיהיו מוכנים וראויים בנפשם לקיים המצוה כדבעי, דאף על פי שבדלתי עדיף להקדים ולקיים מצוה בזמנה ממא, וכמנהג המקובלים ההולכים בדרך מרן הרש"ש לדורותיהם, עד שלשמע אופן שמענו כי הרה"ק ר' מרדכי שרעבי ז"ל ראש ישיבת נהר שלום פעיה"ק סבירא ליה דאין ראוי להוסיף הרבה בתוספת שבת במוצאי שבתות דימי הספירה, כי אם מעט דייקא, וזאת כדי שיוכל לספור ספירת העומר בזמנה, ומ"מ המאחרים מחמת הטעם הנ"ל י"ל דכיון דחפזים היו מאידם לקיים המצוה בזמנה, שוב אין מקום אחיזה להחיטונים.

